

HÄR HAR RUT BOTT ENSAM UNDER 30 ÅR

Rut Nygrens stuga byggdes förmodligen under mitten av 1800-talet och sedan dess har ingenting gjorts åt huset. El, vatten och telefon saknas och inga vägar leder hit.

”Jag trivs förträffligt”

Den lilla grå timrade stugan byggdes någon gång under 1800-talets mitt och ingen människa skulle komma på tanken att den fortfarande är bebodd. Stugan har nämligen inte moderniserats ett enda dugg sedan den dag den byggdes. Hit leder ingen väg, inga el- eller telefonledningar och vatten finns bara i en källa 50 meter från stugan.

På köksgolvet står tre hinkar som tar emot takdroppet och det är nästan lika kallt inne som ute. Kläderna förvaras i plastkassar för att inte ruttna upp.

Men allt detta till trots, här trivs Rut Nygren, 65 år alldeles förträffligt. Hon skulle aldrig kunna tänka sig att flytta.

Se artikel sista sid.

Rut bor ensam mitt i skogen

”Man kan inte ha det bättre”

— Jag trivs i ensamheten, jag skulle aldrig kunna tänka mig att bo vid landsvägen. Man kan inte bättre ha't, än när man sitter i sin egen vedskog!

Ja, ordet krutgumma är väl en aning utslitet, men en något mer passande benämning för Rut Nygren, 65 år kan man bara inte tänka sig. Hon har i närmare 30 år bott alldeles ensam i en liten stuga ”någonstans i de värmländska skogarna”. Var hon egentligen bor det vill hon inte att vi ska tala om. Som sagt, hon trivs med ensamheten.

Det är inte utan strapatser som man tar sig fram till Ruts hem. De sista två-tre kilometrarna är det bara att promenera, för ända fram till huset går inte vägen. På sommaren går det väl an, men när den riktiga snöintern sätter in, då känns säkert vägen extra lång. Men får bara Rut ha sina upptrampade stigar ifred går det bra. Men

hon blir så ”sint” när skidåkarna använder sig av hennes stigar. Varje år brukar hon sätta upp skyltar med ”skidåkning förbjuden” och varje år försvinner skyltarna lika fort.

ANNAN TIDSALDER

Det känns som att komma till en annan värld, en annan

tidsålder när man stiger in i Ruts lilla stuga på ett rum och kök! Den enda tekniska finess man hittar, är en liten transistorradio. Annars saknas både el, vatten och telefon. Men Rut är inte van vid något annat och hon vill inte byta med någon stadsbo. Här i skogen har hon alltid bott och här kommer hon att bo så länge det bara går.

Den enda värmekällan som finns är en gammal vedspis i köket och på kvällarna brukar hon tända sin gamla fotogenlampa. Ved till spisen, det släpar hon själv in från skogen varje dag. Men när AN var på besök hos Rut, var det nästan lika kallt inne som ute. Man överdriver inte om man säger att stugan är dåligt isolerad. Speciellt är det kanske taket som har drabbats hårt av väder och vind. På flera ställen regnar det in och man får akta sig noga för att inte sätta sin fot i ett droppkärl. Tre hinkar står mitt på köksgolvet för att det inte ska bli sjöblött över-

allt.

KLÄDER I PLAST

I det lilla rummet som hör till stugan är det lika illa. För att inte hennes kläder helt ska ruttna upp, får hon förvara dem i plastkassar!

Vatten det har Rut i en källa ett 50-tal meter från stugan, men kalla vintrar händer det att källan fryser till och hon får söka vatten på annat håll. Då knallar hon helt enkelt ut i skogen med yxa i hand och hugger upp marken där hon vet att det finns vatten. Rut är nämligen väl känd med skogsmarkerna runt omkring.

Rut hade ett tag funderingar på att installera telefon, men slog snabbt den tanken ur hägen.

— Att dra ledningar till ett sån't gammalt hus kan vara farligt med tanke på åsknedslag, säger hon. Om Rut behöver ringa ”ger hon sig istället ut i bygda” för att låna telefon.

Här i den grå timrade stugan, mitt i urskogen trivs Rut Nygren trots att det ibland kan vara lika kallt inne som ute.

Men hon är nog med att inte gå för många gånger till samma ställe, för besvära folk det vill hon inte. Lika lite som hon vill ha besvär av andra.

EN MIL TILL AFFAREN

En mil har Rut till närmaste affär och dit går hon och handlar en eller ett par gånger i veckan. Och hon medger att det kan vara kämpigt att släpa tunga matkassar genom skogen. Men att säga att hon klagat, det vore att ljuga!

Helt ensam är nu inte Rut i sin lilla stuga. Katter är nämligen hennes stora passion.

— Ja, katter och kriter är de bästa ja vet!

Tidigare hade hon tre katter, den ena var över 20 år. Men strax före jul dog två av hennes skyddslingar.

— Ja, i år blev det ingen jul för mig. Det var den tråkigaste jul jag någonsin upplevt. Jag sörjer katterna så jag kan varken äta eller sova.

Rut hade tänkt att försöka få

lite fason på sin stuga som minst sagt är i stort behov av reparation. Men nu när två av katterna dött, tycker hon inte att det är någon idé.

— Allt jag gör, gör jag för katterna. Det är dom jag lever för!

57 ÅR SEDAN

Rut kom tillsammans med sin mamma till den lilla stugan för 57 år sedan. Då arbetade hennes mor för den som ägde fastigheten. När ägaren sedan dog, fick hennes mor stugan som betalning för sitt arbete. Så kom då stugan att bli Ruts. Sedan 1952 har hon bott helt ensam i den mörka skogen, med de vilda djuren som enda grannar.

Ibland kommer det besök, men många gånger kan det gå år mellan det att det kommer någon. Själv är hon inte mycket för att ge sig iväg för att hälsa på någon. Hennes syster som inte bor speciellt långt bort, (i alla fall inte om man har bil) har hon inte besökt sedan 1942 eller 1943,

hon minns inte riktigt.

I dessa tider då allra flesta människor är bekväma av sig, är det svårt att tro att någon kan och klarar av att bo som Rut gör. Stugan har sedan den byggdes, uppskattningsvis på mitten av 1800-talet stått helt orörd.

FAVORIT- PROGRAM

Men trots att Rut sällan får besök och heller inte så ofta hälsar på "folk i bygda" hänger hon med vad som händer i världen, tack vare sin gamla transistor. Hon lyssnar på det mesta, men framförallt programmet "Värt att veta" fångar hennes intresse.

— Men jag "liker" inte allt i radion. Det är för mycket "ongdyng". (För er som inte vet vad "ongdyng" är, kan vi avslöja att det är det samma som popmusik!)

Ja, någonstans i de djupa värmlandsskogarna bor det en krutgumma som älskar sin hårda tillvaro. En tillvaro som många av oss andra, inte skulle stå ut med en enda dag!

MONICA SAHLIN